

Arrest

nr. 179 082 van 8 december 2016
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 15 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2015 dient verzoekende partij een vierde aanvraag in conform artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 20 oktober 2015 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 29 juni 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissingen, ingesteld op 15 december 2016, bij een arrest met nr. X van 29 juni 2016.

Op 16 augustus 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris andermaal de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A(...),

voornaam: A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene kreeg al meerdere Bevelen om het Grondgebied te Verlaten waarvan ze het laatste betekende op 25/11/2015.

Betrokkene heeft een kind die volgens haar dossier nog school loopt. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Het kind was op het moment van de arrestatie door de PZ Antwerpen niet vergezeld met zijn moeder. Volgens betrokkene verblijft het kind op hun privé-adres. Het feit dat betrokkene een kind heeft, geeft haar niet automatisch het recht op een verblijf en dient zij samen met haar kind het bevel op te volgen dat aan haar betekend werd op 25/11/2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van de bestreden beslissingen.

*De motivering van de beslissing luidt als volgt:
[...]*

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3, art. 8 van het EVRM en het IVRK geschonden worden, indien verzoekster dienen terug te keren naar Mongolië.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster niet kan terug keren naar Mongolië wegens het feit dat zij daar geen familie meer heeft die haar daar kan opvangen, ook niet tijdelijk.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Mongolië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat zij omwille van haar langdurige afwezigheid nergens terecht kan in Mongolië, ook niet voor een eventueel tijdelijk onderkomen.

Zij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten om haar leven en dat van haar kind in veiligheid te brengen en kan niet terugkeren! Indien zij terugkeert naar Mongolië, zullen zij immers in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Mongolië.

Verzoekster vormt een doelwit en haar leven is in gevaar, indien zij dient terug te keren!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Mongoolse, alleenstaande vrouwen, worden nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd.

Verzoekster kan de bescherming van haar overheid niet invoeren, zij kan dan ook niet terugkeren!!

Mongoolse, alleenstaande vrouwen, zoals verzoekster hebben nog steeds weinig rechten in de Mongoolse samenleving. Bij terugkeer zou verzoekster dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van haar persoon.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoekster terug dienen te keren naar Mongolië!

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun eigen leven in gevaar brengen, alsook het leven van haar kind.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet voldoende te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/09 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dat in casu het geval is.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

III.3. schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Het kind van verzoekster heeft het recht op onderwijs. Het loopt reeds ettelijke jaren school in België en maakte hier ook zijn basisonderwijs af. Hij moet minstens de kans krijgen om het schooljaar af te maken.

Men kan niet van verzoekster verwachten dat zij haar kind, de kans op onderwijs onttrekt en haar gezin uit elkaar haalt!

Immers art 28 en art 29 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline

op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. International samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Dat het duidelijk is dat de zoon van verzoekster het recht heeft op onderwijs, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind toegang heeft tot onderwijs, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden in het nemen van hun beslissingen!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld in de meest negatieve zin!

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekster de kans moet krijgen op degelijk onderwijs, en dat een eventuele terugkeer naar hun "land van herkomst" een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van het kind.

Het kind van verzoekster groeit op in de Belgische maatschappij en samenleving. Zij vormt een gezin samen met haar ouders, die samen instaan voor haar opvoeding.

Het kind van verzoekster groeit hier op. Dat ze opgevoed wordt in een Belgische cultuur. Het heeft al langer in België verbleven dan in zijn geboorteland.

Verwerende partij weigert hier echter voldoende rekening mee te houden!

In Mongolië krijgt de zoon van verzoekster niet dezelfde kansen in het onderwijs.

Verwerende partij stelt dat het kind van verzoekster geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Mongolië.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat het kind van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn.

Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek? Is dit een individueel onderzoek, dat normaliter moet worden uitgevoerd en waarvan men gewag maakt?!

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied over te maken moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat het kind van verzoekster hier naar school gaat en schoolplichtig is, sociale en culturele integratie in België en het gebrek aan banden met het herkomstland.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' bevelen af te leveren."

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in wezen een herhaald bevel is ten opzichte van het bevel van 20 oktober 2015. Het beroep tegen dit bevel werd, zoals reeds gesteld, samen met de beslissing over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verworpen bij arrest nr. 170.879 van 29 juni 2016.

In het kader van het voormelde beroep had verzoekster hoofdzakelijk dezelfde elementen aangehaald om haar middel te stofferen, met name i) er is geen familie meer in Mongolië die verzoekster en haar kind kan opvangen zodat zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zullen terechtkomen, ii) Mongoolse alleenstaande vrouwen hebben nog steeds weinig rechten in de Mongoolse samenleving iii) het feit dat hierover geen afweging werd gemaakt of onderzoek naar werd verricht is een flagrante schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel, iv) verzoeksters kind wordt de kans op onderwijs ontnomen, hetgeen een schending is van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag en v) het voorgaande en het feit dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen van het dossier, maakt een schending uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat waren ook de elementen die zij had aangehaald in haar aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid worden hierna de relevante passages uit het arrest nr. 170.879 geciteerd:

“2.1.4. Verzoekende partij betoogt vervolgens dat zij in Mongolië in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht zal komen en een doelwit zal zijn als alleenstaande vrouw en moeder nu de vrouwenrechten in Mongolië praktisch onbestaande zijn. Echter, uit de aanvraag blijkt dat zij daarvan geen gewag heeft gemaakt, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In de mate dat zij aan haar betoog nog toevoegt dat omwille van haar langdurige afwezigheid nergens terecht kan in Mongolië en zij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om haar leven en dat van haar kind in veiligheid te brengen, blijkt dat de verwerende partij het volgende heeft geoordeeld:

“Verder verklaart betrokkene dat het voor haar onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Het lijkt het onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

En verder ook nog :

“Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen,

opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid." De loutere bewering, dat verzoekster bij niemand meer terecht kan, is niet meer dan wat ze is: een bewering waarmee de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, temeer nu ook haar argument dat zij in Mongolië geen onderkomen meer heeft geen afbreuk doet aan hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld. Immers werd verwezen naar de mogelijkheid op reïntegratiebijstand, waarmee onder meer zou kunnen worden ingestaan voor de accommodatie of huur in het herkomstland.

Verzoekster stelt dan wel dat het onredelijk zou zijn dat zij de Staat ten laste is terwijl zij in België een leven heeft opgebouwd en zelf voor haar onderhoud kan instaan, maar dit argument valt uiteraard niet terug te brengen op het voorhanden zijn van een reden die eraan in de weg staat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure wordt ingediend.

Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat het voor haar niet duidelijk is hoe IOM haar kan beschermen in haar land van herkomst, en haar veiligheid niet kan garanderen, moet worden herhaald dat zij in het kader van haar aanvraag geen gewag had gemaakt van veiligheidsproblemen, zodat geen rekening kan worden gehouden.

2.1.5. De verzoekende partij voert verder aan dat haar kind schoolgaand en schoolplichtig is en zij dit niet zomaar van school kan 'plukken' om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij stelt dat er geen basisinfrastructuur beschikbaar is voor kinderen in Mongolië. Zij verwijst verder naar de instructie Turtelboom.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent :

"Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf...Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf".

De verzoekende partij betoogt dat de "instructie Turtelboom" van 26 maart 2009 een nieuw regularisatiecriterium invoerde voor schoolgaande kinderen sinds 2007, en dat dit criterium werd bevestigd in de instructie van 19 juli 2009. Desbetreffend moet worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld over de bedoelde instructie, die, het weze herhaald, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Waar de verzoekende partij zich dus meent te kunnen beroepen op de criteria van de door haar genoemde instructies, of van de instructie Turtelboom ingevolge de vernietiging van deze van 19 juli 2009, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden, zodat zij zich ook niet op de instructie van 26 maart 2009 kan beroepen.

Verder moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze met concrete argumenten aantoont dat haar zoon in het land van herkomst geen scholing zou kunnen genieten. Haar stelling dat er zelfs geen basisinfrastructuur voorhanden is in Mongolië is een bewering, zonder meer.

Verzoekster, die de verwerende partij verder ook verwijt dat die niet het minste onderzoek heeft gevoerd naar de taal waarin het kind les zou krijgen en andere basisvoorwaarden, lijkt er volledig aan voorbij te gaan dat het haar, als aanvrager en vervolgens beroepsindiener, toekomt om haar aanspraken te staven met het nodige objectieve bewijs. Zij blijft daartoe volledig in gebreke en toont dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om in die omstandigheden te oordelen dat het schoolgaan van haar zoon in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het argument dat haar zoon uitsluitend in België school heeft gelopen en slechts in het Nederlands "opleiding" heeft gehad is niet van aard om aannemelijk te maken dat hij niet de taal van zijn moeder beheerst en de niet aangetoonde bewering dat hij enkel de Belgische cultuur en gewoontes zou kennen is evenmin van aard om de motivering ter zake –waarin ook nog wordt gewezen op het feit dat zij niet aantoont in welke mate een tijdelijke terugkeer nefast zou zijn voor de ontwikkeling van het kind- als kennelijk onredelijk af te doen, net zomin als de bewering dat de enige kans voor verzoekster om haar kind een volwaardige

opleiding te geven, in België ligt. Voor zover verzoekster zich nog richt tegen het motief dat zij zelf de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf, moet erop worden gewezen dat dit een overtuigend motief is, zodat zij geen belang heeft bij het gegrond bevinden ervan. Waar de verzoekende partij ten slotte nog verwijst naar de artikelen 28 en 29 van het IVRK, met betrekking tot het onderwijs, blijft de vaststelling dat op geen enkele wijze is aangetoond dat het kind geen geschikt onderwijs zou kunnen krijgen in het land van herkomst, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op deze bepalingen.

2.1.6. Samengevat moet worden gesteld dat verzoekster op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de verwerende partij, alle elementen afzonderlijk en in hun samenhang genomen, op kennelijk onredelijke wijze, dan wel in strijd met de stukken van het dossier, met de door haar aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland.”

De beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of verzoekster al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, kan in casu beschouwd worden als het onderzoek van de situatie van verzoekster en als een gelegenheid waarin deze laatste daadwerkelijk haar standpunt kenbaar kan maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De aangehaalde elementen werden door de verwerende partij niet aanvaard als buitengewone omstandigheden die verzoekster zouden toelaten af te wijken van de gewone procedure die oplegt dat de aanvraag om een verblijfsmachtiging zou worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Een en ander is niet strijdig met het EVRM: het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Het beroep tegen de beslissing die deze beoordeling behelsde werd, het weze herhaald, verworpen bij 's Raads arrest nr. 170.879.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekster aangehaalde elementen alvorens over te gaan tot het afleveren van een terugkeerbesluit. Verzoekster toont verder niet aan dat er zich sedertdien nieuwe elementen zouden hebben gemanifesteerd die een nieuwe beoordeling noodzakelijk zouden maken. Noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en verzoeksters betoog dat zij in Mongolië in een mensonterende en bedreigende situatie zal terechtkomen nu zij als alleenstaande vrouw een doelwit is en vrouwenrechten praktische onbestaande zijn in Mongolië, moet worden vastgesteld dat verzoekster dit element niet had aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat zij zelf de mening was toegedaan dat dit gegeven niet relevant was voor haar situatie. Nu verzoekster zelf niet de zorgvuldigheid aan de dag had gelegd om de verwerende partij attent te maken op dit gegeven, kan zij bezwaarlijk aan de verwerende partij verwijten dienaangaande niet zorgvuldig te hebben gehandeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Er kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoekster zich vergenoegt met beweringen, zonder meer, en dus geen enkel begin van bewijs aanvoert waaruit blijkt dat zij het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk welk belang zij heeft bij haar verwijt aan het adres van de verwerende partij niet te hebben gemotiveerd over artikel 3 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de mate dat in het verzoekschrift nog te lezen valt dat het kind van verzoekster opgroeit in België en samen een gezin vormt met haar ouders, die samen instaan voor haar opvoeding, moet er vooreerst op worden gewezen dat verzoekster er steeds op heeft gehamerd dat zij een alleenstaande vrouw is, zodat dit om een materiële misslag moet gaan. Bovendien wordt het kind geacht de moeder te volgen, zodat er geen ontwrichting is van het gezin. Verder weze het herhaald dat in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de verwerende partij had geoordeeld dat *“elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Reeds eerder in dit arrest werd erop gewezen dat dit niet in strijd is met het EVRM, in het bijzonder niet met artikel 8 ervan, nu het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat verzoekster verder ook niet aantoonde welk belang zij heeft bij de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, nu zij kennis had van de beoordeling van de elementen die haar situatie kenmerken door de verwerende partij, middels de betekening van de beslissing ingevolge de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die optiek toont zij niet aan dat de verwerende partij de motieven in de thans bestreden beslissing had moeten herhalen.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS